

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2023

Úvodník

Je Bílá Sobota, půl šesté večer, 8. dubna léta Páně 2023 a já konečně sbírám odvalu a začínám psát úvodník do blažovického Poutníka. Dobře víte, že loni jsem tuto odvalu neměl. Důvod? Rok Šebestiána Kubínka (ŠK) a bližší seznámení se s jeho osobou. Určitá bázeň a nejistota ve mně tváří tvář tomuto muži stále přetrvává. Ale už jsem zklidnil to mocné citové pohnutí a díky loňskému roku trošku uspořádal svoje myšlenky.

Na jednom místě v Bibli se píše jak nesnesitelné může být dívat se na spravedlivého, který je svým životem neustálou výčitkou určitému stylu života (Moudr 2,12-15). První šok, ze kterého jsem se musel vzpamatoval, pro mne bylo zjištění, že někdo takový zde žil a zanechal tak mocný odkaz: modlitba, pokání, vzdělávání ve víře a nakonec naprostá odevzdání do vůle Boží. Tak tedy žádné klidné „dotukání“ kněžské služby do „důchodu“, který mě čeká za pár let. Pocítil jsem tu obrovitou tíhu zodpovědnosti před jeho odkazem, a tak to cítím dodnes. Naprostý šok! Na druhou stranu útěcha: je-li to tak, jak to cítím, pak jistě také smím(e) počítat s jeho pomocí. Dobře.

Přišel rok ŠK a já jsem si řekl, že se vydám po jeho stopách. A protože mi už zdraví tolik neslouží, nemohl jsem to činit jako ona skupina poutníků, která jej tak ráda napodobuje právě pěšími poutěmi. Proto jsem sedl do auta a jel nejprve do Křtin, protože to je snadno dostupné místo, a protože tam Šebestián rád chodil a strávil tam dlouhé hodiny na modlitbách. Říkal jsem si, že tam musel něco objevit. A taky, že ano! Ačkoli byl únor a docela velká zima,

strávil jsem v kostele asi dvě hodiny a na samotný závěr uviděl zřejmě něco z toho, co viděl i on. Bylo by dlouhé to popisovat, ale vrylo se mi to hluboko do paměti i do srdce a pak už nebylo nic těžkého navrhnout a pak uskutěčnit zasvěcení farnosti Panně Marii právě zde. První krůček k odvaze podívat se do tváře velikánovi z Blažovic jsem měl za sebou. Díky Bohu!

Poté jsem začal číst jeho „Děje Kubínka“. Těžké čtení plné starých výrazů a způsobu myšlení, který je nám v mnohém už dost vzdálený, ano až odcizený. Ale opět jsem objevil něco, co mne překvapilo. Na základě toho co jsem četl, se před mýma očima pozvolna vynořovala postava člověka. Lidského, pozemského člověka, který byl zranitelný, citlivý, který bojoval sám se sebou a potřeboval dlouhý čas, než se definitivně odevzdal Bohu. Ale o tom jsem (kolem sebe) neslyšel nic. Uvědomil jsem si, že tohle je moc důležité a je možné, že mnozí vztah k němu nemají právě pro onu „gigantizaci“ jeho osoby a úspěchů (a myslím, že on sám by

se tomu velice rázně bránil!). Druhý krůček byl za mnou.

Následovaly mnohé další, ale já se zastavím už jen u jednoho. Farní den! Kolik úsilí, obav a napětí a jak krásný den to byl. Přisuzuji to jeho přímlově.

A nyní resume, neboli co z toho vyplývá: otec Šebesta (tak mu říkám) je velkým darem Blažovicím a nejen jim (platí to minimálně i pro Tvarožnou). A to nás zavazuje! Navrhují, abychom se alespoň jednou za rok sešli, vzali nějaký dobře vybraný jeho text a věnovali mu patřičnou pozornost. A znovu připomínám, že největší chybou bylo, tvářit se, že nás se to netýká. Buď ho přijmeme nebo odmítneme, ale nezůstávejme vůči jeho osobě a jeho poslání lhotejní.

A poslední věc: po pandemii potřebuje naše farnost znovu „nahodit motory“. Setrvačností se daleko nedostaneme, to je snad jasné každému. Kubínek také začínal, a začínal doma. Synodální cesta (a nové stannovy pastorační farní rady) je nabídkou jak se dát do práce doma právě teď.

o. Roman

První svatě přijímání v r. 2022

Výuka náboženství v Základní škole Blažovice

Nepovinný předmět **náboženství** navštěvuje v tomto školním roce 30 žáků. Pan farář nás často nabádá, abychom se oprostili od statistik udávajících počty věřících apod. Nicméně, jestliže je v blažovické základní škole něco přes devadesát žáků, dá se říci, že téměř třetina navštěvuje náboženství.

Žáci jsou rozděleni do dvou skupin – první a druhý ročník tvoří jednu skupinu, třetí, čtvrtý a pátý ročník tvoří druhou skupinu. Výuka probíhá tak, že u mladších žáků se učí jeden rok podle osnov prvního ročníku a druhý rok podle osnov druhého ročníku. U starších žáků se zase po roce střídá probírání učiva čtvrtého a pátého ročníku.

Problémem je třetí ročník, ve kterém se žáci připravují na první svaté přijímání a musí se učit dle osnov třetího ročníku. Proto výuka ve třídě je organizovaná do dvou skupin, což je náročné

pro katechetku i pro žáky. Zde musím žáky pochválit, protože jsou trpěliví a ohleduplní a tuto organizaci hodiny zvládají. Navíc jsou většinou aktivními účastníky a často překvapí, co si zapamatovali nebo jakých zajímavých úvah jsou schopni.

Náboženství je otevřené všem dětem, není jenom pro děti z rodin, které žijí aktivním křesťanským životem; ten má stejně dnes mnoho podob. Cílem výuky náboženství je nepochybně budování vztahu k Bohu. Děti se postupně seznamují s formami křesťanského života, jako je modlitba, symboly, křesťanské slavnosti. Na základě Desatera si děti budují správný vztah také k sobě, ostatním lidem a k celému Božímu stvoření. Výuka se opírá v hojné míře o biblické příběhy, kterým děti naslouchají rády. Z nich si pak vyvozujeme, jak Boží sdělení aplikovat ve svém životě.

Dovolte mi malou vzpomínku na katechety – kněze, kteří formovali nás, když jsme byli dětmi. Nejdříve to byl pan farář Adámek, který byl skvělým vypravěčem biblických příběhů, tak skvělým, že si ty příběhy z jeho podání pamatuji dodnes. Po něm nastoupil pan farář Slavíček, který dle mého mínění k nám mluvil více vědecky, více stavěl na teologických pravdách a katechismu, ze kterého nás zkoušel a za správnou odpověď jsme dostávali razítka. Také se na začátku hodiny zjišťovalo, kdo byl či nebyl na nedělní bohoslužbě, a to si pan farář zaznamenával. Jsou to jen moje vzpomínky, nevím, jak to vnímali ostatní.

Věřím, že výuka náboženství v dětech zanechá ten správný otisk, a to nejen víry v Boha, ale také v budování postojů a formování životních cest.

Hana Vojtová – katechetka

Biblické hodiny

Na podzim přišel otec Roman s nabídkou biblických hodin. Zájemci byli rozděleni do tří skupin. My jsme dostali pracovní název Františkáni, protože nás ve skupině bylo více než polovina. Biblické hodiny měly zajímavou formu. Otec Roman rozdal papíry s úryvky z Bible. Poprvé byla každá věta očíslována, později už bez čísel. Texty z Písma někdo přečetl, potom jsme měli 10 minut na to, abychom se nad textem zamysleli a vybrali z padesáti vět dvě, které nás nejvíce oslovily. Nemáte zdání, jak je to těžké. O to větší překvapení bylo, že jsme se téměř všichni shodli. A to nejen poprvé, ale téměř vždy. Vybírali jsme věty o tom, jak je Bůh dobrotivý, milosrdný, shovívavý, plný lásky, slituje se... apod. Otec Roman podotkl, že je zde vidět františkánská spiritualita. Zůstali jsme ohromeni, protože tohle jsme si nikdy neuvědomili. Potom jsme věty, které nás oslovily, rozebírali. Sdělili jsme, proč nás oslovilo zrovna tohle, otec Roman to poté shrnul, a nad úryvkem jsme dále diskutovali.

S úžasem si uvědomuji, že díky těmto rozprávám při každé mši svaté více než dřív vnímám, kolik je tam slov o tom, jak je Bůh milosrdný, shovívavý, plný lásky, slituje se...

A už se těším na podzim, kdy, dá-li Bůh, budou biblické hodiny pokračovat.

Marta Kalábová

Biblické hodiny – čtvrtkaři

Na biblických hodinách ve čtvrtek se nás scházelo devět – tři muži a šest žen. Zamýšlet se nad úryvky z Bible společně s jinými lidmi, vyslechnout si jejich názory a postřehy bylo velmi obohacující. Velká diskuse se rozvinula na posledním setkání nad úryvkem z Matoušova evangelia, kde Ježíš na-

bádá učedníky (ale i nás), aby milovali své nepřátele a modlili se za ty, kdo je pronásledují. Tento úryvek jsme vnímali v kontextu s válkou na Ukrajině a zlem, které se tam děje, a hledali jsme svůj postoj k tomu, k čemu nás vybízí Ježíš. Možná jsme si uvědomili, že žít podle evangelia je někdy hodně náročné a bez pomoci Boží to ani nejde.

Hana Vojtová

Nedělní promluvy pro děti

S příchodem nového školního roku se i naše farnost začala soustředit na prožívání mše svaté z dětské perspektivy. Pan farář si přál, aby se děti mohly aktivně účastnit každé nedělní bohoslužby, proto přišel s pravidelným střídáním dětské mše svaté s kázáním určeným pro děti a běžné mše svaté s kázáním určeným pro dospělé, během kterého je však nabídka promluvy i pro děti. Na tuto promluvu děti odcházejí do přístavby, aby měly všechny generace dostatečný prostor na poslech. Promluvy pro děti jsou určeny všem, kteří o ně mají zájem, pravidelně se setkává skupinka asi 15-20 dětí různého věku, od těch nejmenších, co ještě nechodí ani do mateřské školy, až po starší, školou povinné žáky. Pomocí předmětů běžného života si vysvětlujeme nedělní evangelium a výzvy, které před nás staví Ježíš. Děti si předměty mohou osahat, při odpovědích na otázky pátrají ve vlastních zkušenostech a občas si i něco odnesou s sebou domů. Pro vaši představu, evangelium se dá předávat i na takových předmětech jako jsou náplasti, reflexní prvky, ukazatele nebo třeba na chlebu se solí. Z naší zkušenosti jsou děti velmi aktivní, o věcech přemýšlí a zapojují se, což nás velmi těší. Dveře přístavby jsou otevřeny všem, tudíž se určitě nestyďte a někdy se k nám také přidejte, ať už s vaším dítětem nebo i bez něj.

Barbora Sabatulová a Anna Pošvářová

Synoda? Synoda!

V roce 2022 požádal papež František a biskupové o to, abychom se zúčastnili synody. Synoda – co to je? Má takový téměř nesympatický název, který mi nic neříká. Spíše mi připomíná nějaké neosobní zasedání o ničem... Ale protože o to požádal papež František, a tedy celá církev, šli jsme do toho.

Po prostudování materiálů, které nám byly předány, jsme zjistili, že v podstatě jde o to, abychom se zamysleli nad tím, jak funguje církev, co se nám líbí, co se nám nelíbí, jaké máme připomínky a nápady, co změnit, zlepšit. Soustředili jsme se měli hlavně na farnost, popř. společenství.

Bylo nám nabídnuto deset témat. Vybrali jsme si téma druhé: Naslouchat – naslouchání je první krok, ale vyžaduje otevřenou mysl a otevřené srdce, bez předsudků.

A následovalo deset otázek, nad kterými jsme debatovali. Co se týče našeho společenství sekulárních františkánů, shodli jsme se, že se již asi třicet let učíme, abychom si naslouchali, vážili si názoru těch druhých, případně si z toho

odnesli něco pro sebe. Musím říct, že po těch letech se nám to už docela daří. A na naše pravidelná měsíční setkání se těšíme. Přáli bychom všem, aby si našli nebo vytvořili společenství, které jim bude vyhovovat. Také my jsme otevření nově příchozím, stejně jako evangelizační buňka nebo modlitební společenství matek.

Dále jsme se zamýšleli nad tím, jak funguje naše farnost. A shodli jsme se, že se nám v ní líbí. Velmi hezký článek o tom, jak farnost funguje, napsal Ctibor Bártek, a je na jiném místě tohoto Poutníka. Za velmi pozitivní považujeme to, že při různých akcích vystupují v roli účinkujících i děti, které kostel znají pouze z venku. Na jejich vystoupení přijdou i rodiče. A zjistí, že jsou vítáni a že je prima, že jsme všichni pohromadě. A tak se nám snad bude dařit vzájemně překonávat ty uměle vytvořené pomyslné hradby, které někdy mezi námi jsou.

Marta Kalábová

Setkávání s nejmenšími aneb Náboženství předškoláčků

Vůbec netuším, kolik let už náboženství pro předškolní děti v naší farnosti probíhá. Převzala jsem „štafetu“ po paní Alexandře Kubalcové a Barboře Sabatulové a již třetím rokem se s dětmi podle možností zpravidla jednou za dva týdny setkávám. Hlavním cílem našich setkání je to, abychom si užili společný čas a povídali si o Bohu Otci, který je tatínkem nás všech a miluje všechny lidi.

V letošním školním roce si postupně vyprávíme příběhy Bruna Ferrera z knihy: „Otče náš“, které nám mohou pomoci porozumět tomu, o co vlastně v modlitbě OTČE NÁŠ prosíme. Na začátku jsme se s dětmi společně tuto modlitbu pomodlili a seřadili jsme za sebou prázdné očíslované dílky puzzlí.

Z prázdných papírů jsme se toho příliš nedozvěděli, stejně jako jsme se shodli na tom, že vlastně ani moc nerozumíme tomu, o co v modlitbě prosíme. Nyní už víme, že každý barevný dílek se postupně zaplní příběhem, který nám slova modlitby přiblíží a až se dostaneme na konec, budeme možná této krásné modlitbě rozumět třeba alespoň o trošičku víc. Také jsme si pověděli, že učit se rozumět této modlitbě můžeme celý život a nikdy nebudeme u konce.

Příběhy nás už dovedly ...k mamince a tatínkovi, u kterých se cítíme v bezpečí, ... k rozhádaným sousedům, kteří s údivem zjistili, že Bůh vypadá jako ten jejich nesympatický souseď, ...k poznání, že Bůh bydlí tam, kde ho lidé přijmou a touží bydlet v lidských

srdcích, ... k lidem ze zapomnětlivého města, kterým vítr, který rozhoupal zvon na kostele připomněl, že zapomněli na Boha, ...k roztržitému pavoučkovi, který zapomněl na to, odkud pochází, ... ke strašákovi, který obětoval všechno, co měl, aby zachránil zraněnou, hladovou a promrzlou vlaštovičku, ...

...A TĚŠÍME SE NA TO, CO BUDE DÁL...

Pokud vás to také zajímá, můžete se k nám přidat nebo si tuto krásnou knihu „nejen pro děti“ také přečíst a porozjímat nad ní. Společně s dětmi vám přejeme, ať u Boha nacházíte stále otevřenou milující náruč jako ony u svých maminek a tatínků.

Zdenka Vičarová

Výročí Šebestiána Kubínka

V roce 2022 uplynulo 140 let od úmrtí blažovického rodáka Šebestiána Kubínka. Bývá nazýván moravský písmák, laický apoštolský kazatel a šířitel dobrých knih. V tomto výročním roce v rámci farního dne byla uspořádána výstava o jeho životě. Byla v zatím nedokončené stavbě, která ponese jeho jméno – Farní dům Šebestiána Kubínka. Překvapilo mě množství materiálu, který se podařilo shromáždit a myslím, že mnozí z nás získali o Šebestiánovi nové poznatky. A protože nejmladší generace o něm téměř nic nevěděla, uzrál v hlavě paní Marie Daňkové plán, jak jim tohoto muže přiblížit. Napsala scénář o jeho životě a námět čerpala z motivů Vojtěšky Mazákové. Vznikla pěkná životopisná hra, která byla uvedena v našem KD místo tradiční předvánoční besídky. Na jejím provedení se podílela široká škála účinkujících od nejmladších z Blaženky, přes teenagery z Blaženteena až po „herce“ z Blaženy. Díky tomu, že děti byly do hry zapojeny, poznaly Šebestiána jako obyčejného kluka, který rád četl a jako mladík se rád veselil a tancoval. O masopustu a dožínkách dokázal jako hos-

podář chasu bohatě pohostit a protože pocházel z velmi zbožné rodiny, rád navštěvoval kostel ve Tvarožné. Chodil na májové pobožnosti a zavedl živý růženec, který u nás přetrvává dodnes. Na rodném statku hospodařil dlouho a podařilo se mu téměř vymýt pití alkoholu... bylo smutné, když se sedláci kvůli pití u židovky zadlužovali a nakonec statek propili. Šebestián šel v mnohém příkladem a mnozí ho považovali za podivína. Ve 48 letech statek prodal a dalších víc jak 30 let strávil na pěších toulkách nejen po Moravě. Prodával i rozdával knihy Dědictví Svatojánského a Dědictví Cyrilometodějského. Ve hře je vzpomenuť i jeho smrt v nemocnici u Sv. Anny a pohřeb. V závěrečné scéně jdou všichni na půlnoční mši do Tvarožné a vzpomínají na Šebestiána. Byl to hodně náročný nácvik s tolika účinkujícími. Ale když se dnes děti zeptáte, kdo to byl Šebestián Kubínek, už vám

dokážou odpovědět. Věřím, že všichni, kteří se na hře jakýmkoliv způsobem podíleli, přinesli divákům pěknou podívanou. O Šebestiánovi toho bylo napsáno už hodně a seznámení s jeho životem formou divadelní hry byl velice dobrý nápad. Záznam tohoto představení můžete shlédnout na <https://divadlo-blazena.cz/>.

Marie Paulíková

Blažovický poutový víkend

Oslavu sto čtyřicátých nebeských narozenin Šebestiána Kubínka jsme spojili s poutní slavností našeho kostela. Byl to právě Kubínek, kdo přinesl do Blažovic Pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Díky tomu úcta k Srdci Páně u nás pevně zakořenila. Zní až

neuvěřitelně, co všechno jsme během jednoho víkendu zvládli oslavit - 140 let od úmrtí Šebestiána Kubínka, 90 let fotbalu v Blažovicích, poutní slavnost našeho kostela a krojované hody.

Všechno začalo kolizí termínů. Fotbalisté naplánovali své oslavy na stejný

víkend. Rozhodně jsme nechtěli konkurovat, to by nás Šebestián nepochválil. Vsadili jsme na kompromis a zkusili akce sladit takřka minutu po minutě. Zariskovali jsme a doufali, že se hospodyňky vzdají přípravy nedělního oběda a spokojí se s poutovým gulášem a parkem v rohlíku. Vyplatilo se.

Slavnostní mši svatou sloužil otec Roman spolu s bratrem františkánem, jáhnem Kapistránem. Zpěvem doprovodil chrámový sbor pod taktovkou našeho varhaníka. Po mši jsme za krásného počasí poobědvali v okolí kostela. Guláš od Vlastimila Buriana byl výborný. Před tím jsme ještě společně zahájili výstavu o Šebestiánu Kubínkovi, kterou připravila Marta Kalábová ve spolupráci s knihovnou brněnského biskupství. Měli jsme možnost zalistovat v knihách, které Kubínek roznášel a připomenout si momenty

z jeho života. Byla to první akce v prostorách nového rozestavěného farního domu. Děti zde měly připravený úkol a během chvíle obohatily výstavu svými obrázky. Odměnou jim byl skákací hrad a oblíbený párek v rohlíku. Ty šly na dračku. A nejen ty! Naši obchodníci, pan Brech i pan Šenk se osvědčili, když promptně dodávali chybějící zboží.

Po hlavním jídle (hodovalo se celé odpoledne) přišel čas na hudbu. Taneční kroužek Šebestiánek (školáčky) hudebně doprovodila Pastýřská kapela, které se zpěvem pomohli školáci. Vystoupení se neslo v lidovém tónu a mělo rekordní účast – 10 zpěváků, 11 muzikantů a 20 krojovaných tanečnic. Celkem 41 účinkujících. Kaštany před kostelem poskytly příjemný stín v horkém letním dnu. K odpolední kávě připravily blažovické hospodyňky plejádu sladkostí. Příjemnou náladu navodila kapela Heaven, se kterou jsme si pobrukovali oblíbené křesťanské písně. Potěšila nás návštěva přespolních a především našich milých otců P. Jana Nekudy, P. Jiřího Brtníka a P. Pavla Kopečka.

Stihli jsme úplně všechno – eucharistickou hostinu, agapé, kulturní vyžití, posezení s přáteli, a kdo chtěl, i fotbalový zápas. K hladkému průběhu jistě přispěla devítidenní modlitební nověna, která proběhla před akcí.

Jana Bártková

Kubínek s Almárkou V.A.D.

Děkujeme panu Františku Kopeckému ze Tvarožné, za poskytnutí článku z Moravské zemské knihovny, který vyšel v časopisu Hlas 9. 2. 1934:

Četl jsem nedávno vzpomínku na „Muže s Almárkou“, kterou napsal dp. Frant. Kopecký, horlivý farář v Ducan, Iowa, blíže Britt, Ia. Bude zajisté zajímat, na prvním místě, milého pisatele onoho článku a pak čtenáře „Hlasu“ něco ze života tohoto podivného „muže s almárkou“, propagátora katolického tisku v naší staré vlasti, kterého osobně znala moje stará, dosud žijící mamička, která minulý týden oslavovala svoje 86. narozeniny.

„Kubínek je tu!“ volaly děti v Boršicích u Velehradu na Moravě, a sbíhaly se z celé dědiny „ku sv.

Antonínku“, nádherné to soše, která stála na krásném barokovém podstavci dříve před statkem Gabriela Antonínského a nyní pod Boršickým kostelem, zasvěceném sv. Václavu.

Bývalo to vždy v máji, kolem svátku sv. Jana Nepomuckého, kdy do Boršic přicházel každého roku Šebestián Kubínek s almárkou na zádech a s harmonikou v rukou. Poklekl před krásnou sochou a pomodlil se. Pak postavil na stupeň sochy almárku a vzal harmoniku do rukou, zanotoval překrásnou píseň k sv. Cyrillu a Methoději na nápěv „Ejhle, oltář Hospodinův září“. (Celou tuto

nábožnou píseň moje stará mamička mně zapívala minulý týden. Naučila se jí od Kubínka.)

Píseň Velehradská:

*Přesvatý rok již se s nebe snížil
tisícletý rok k nám zavítal;
smrti sen, jenž milou vlast' byl tížil
minul a den Páně zasnítal.
Nuže, pějme chválu Hospodina,
Ať ho slaví celá domovina
rozplesej se rode slovanský,
plesej celý světe křesťanský.*

*Tisíc roků právě tomu jesti,
co vlast' pro Krista se zrodila
co k nám přišli svatí věrověsti*

*Method ve průvodu Cyrilla.
Bludů rozplašili černé mraky
k slunci naše obrátili zraky,
símě pravdy Boží zasili
by nás šťastné věčně spasili.*

*Od té tisíckrát požehnané doby
bouře divá národ schvátla,
slávu naší pochovala v hroby
svatý Velehrad nám zvrátila.
Ubíjela matku, její syny,
do smrtné nás hnala hlubiny,
dva však chránili nás andělé
Cyrill, Method, naši přátelé.*

*Víra bratry těmi zvěstovaná
nedala nám v strastech zoufati,
kotva spásy do srdce nám daná
kázala nám v Boha doufati.
Jenž jsa spravedlivý, hříchy kárá
avšak láskou ku kajícím hárá.
Zarmouceným slzy utírá
po zimě zas jaro prostírá.*

*Aj, to jaro druhé již se skvěje,
stele kvítky po všem národu;
vizte Cyrilla a Methoděje.
Oni přicházejí v průvodu.
A vlast jimi omlazena znova,
do náručí chvátá do Kristova,
a kdo s Kristem slaví vzkříšení,
toho nevydá Bůh k zmaření.*

*Povstaň z rumu, Velehrade šedý,
sdílej s námi rozkoš blahostnou.
Vstalt' jest z hrobu Lazar mrtvý, bledý
rukou Páně vzkříšen milostnou.
Zaplesejte hory, doly, háje,
jako druhdy za prvního máje,
slávu Boží s námi hlásejte
po tisíci letech jásejte.*

*Plesej, plesej, domovino celá
pokud slovanský zvuk zaznívá,
pokud Krista hvězda září skvělá,
ať se radost všude ozývá.
Zaplesejte hory, doly, háje,
jako druhdy za prvního máje,
slávu Boží s námi hlásejte
po tisíci letech plesejte.*

*Svatí Cyrille a Methoději,
apoštolé naši rozmilí,
miliony slávu vaši pěj,
jež jste vírou, láskou sdružili.*

*Zapomeňte naši nevděčnosti,
povzbud'te nás k Bohumilé ctnosti,
by Pán pokladu nám neodňal,
který Vámi předkům našim dal.*

Mamička byla ještě malá „děvčica“, a když vyslechla celou píseň, kterou Kubínek zvučným hlasem s doprovodem harmoniky vyzpíval, utíkala domů, aby podala zprávu o příchodu Kubínka s almárkou. Můj dědeček, Tomáš Gabriel, měl pěkný statek či „grunt“. Nyní na něm hospodaří bratranec, Vojtěch Dostál. Babička Anna byla velmi dobrého srdce a hned pravila: „Běž, Mařko, a dones Kubínkovi svačinu.“ – Svačina pozůstávala z krajíce chleba, tlustě namazaného máslem a k tomu hrnek mléka. Kubínek se pokřivoval, pomodlil, posvětil a poděkoval těmito slovy: „Vzkaž mamičce „Pán Bůh zaplat!“ Mariánko! Jsi hodná děvčica, že's na mě tak pamatovala. Pán Bůh ti dá štěstí na světě.“

Pak zanotoval novou píseň s doprovodem harmoniky, a děti naslouchaly a nazpaměť se novou píseň učily.

„Bylo to roku 1863,“ vypravuje moje stará mamička, „kdy přišel Kubínek do Boršic kolem svátku sv. Jana Nepomuckého. Byl chudě oděn v „režných“ (konopných) kalhotách a v hrubé konopné košili. Nosil na hlavě vždy čepici. Byl už to stařeček ohnutý, šedivý. Bylo mu přes 60 let. Byl svobodný. Když dozpíval, vzal almárku na záda a šel dům od domu rozsévát símě katolické četby. Prosil a často domlouval lidem, že zanedbávají dobrou katol. četbu. Když celou dědinu obešel, šel na noc na faru, kde ho laskavě přijal a pohostil pan děkan Nesrsta. Ráno byl pak na mši svaté, a když opouštěl dědinu, tak my děti jsme šli se s ním rozloučit. Já jsem mu zpívala tu píseň, kterou nás naučil, a on se jen laskavě usmíval. Pohladil mne, a mně bylo až do pláče, že již odchází. „Přijďte zase, stařečku,“ volali jsme při rozchodu.

„Už je tomu tak dávno, ale já si jej dosud dobře pamatuji. Ten rok nás naučil zpívat tu píseň Velehradskou. (Přesvatý rok již se s nebe snížil.) Zdálo

by se, že snad Kubínek byl podivín, ale byl to člověk zlatého srdce.“

Dle vypravování naší maminky Kubínek byl z „gruntu“ (ze statku).

Jeho starší bratr mu splatil jeho otcovské dědictví, tisíc zlatých. Na tehdejší dobu bylo to mnoho peněz. Celou tuto sumu Kubínek obětoval na rozšíření katolických knih. Pořídil si almárku a knihy v ní roznášel na zádech po naší vlasti. To byl opravdový apoštol dobrého katolického tisku. Byly to knihy obzvláště z Dědictví Svatojanského. Lidem je pak za laciný peníz prodával a chudým rozdával. Za utržené peníze zase kupoval nové knihy a prodával je.

Boršice, jedna z nejstarších dědin na moravském Slovácku, která v minulosti byla dávno osídlená před příchodem sv. Cyrilla a Methoděje – jak tomu nasvědčují nalezené popelnice – zažila strašné nájezdy Němců, Maďarů, Tatarů, Husitů i Turků. Mnohokrát byla vypálena i s kostelem, který byl daleko větší, než je nyní, ale přesto do dnešního dne zůstala svéráznou slováckou dědinou se zachovalým národním krojem a se svými zvyky a obyčejí. Měla veliké štěstí, že horliví kněží, jakými byli zesnulí děkanové: Nesrsta, Jan Studený a dosud žijící Ant. Štaffa, dbali na to, aby se v dědině pilně četly katolické knihy a noviny, kvůli čemuž byl v Boršicích asi před 60 lety založen čtenářský spolek, do něhož každé neděle a svátek zmínění vlastenečtí kněží chodili a lid svůj vedli a vzdělávali.

V této vzdělávací, nábožensko-kulturní práci měl velký podíl také zmíněný Kubínek, o jehož blahořečení se právě v době přítomné, jak moravské noviny sdělují, jedná. Apoštol katolického tisku! Před 70 lety pochopil ohromný význam dobrého katolického tisku, jenž je tak vřele doporučován našimi slavnými papeži od Pia IX., Lva XIII. Až k Piu X., Benediktu XV. A k našemu slavnému panujícímu papeži Piu XI., který na první místo ve své Katolické Akci klade podporování a rozšiřování katol. tisku.

*Opis článku, který vyšel v časopisu
„Hlas“ v pátek 9. 2. 1934*

Moje vzpomínka na o. Metoděje Slavička

Otec Slaviček byl „panem farářem“ mého života. Učil nás náboženství, připravil k prvnímu svatému přijímání a taky vepsal do našeho podvědomí potřebu pravidelného zpovídání. Brzy po skončení základní školy nás připravoval k přijetí svátosti biřmování. V osmdesátých letech minulého století byla totiž snaha „stihnout“ biřmování co nejdříve, než to komunisti úplně zakážou. Za pár let nás pak připravoval

na svátost manželství a pokřtil nám obě dcery. Pamatuji si svoje poslední setkání s ním (asi dva měsíce před jeho odchodem na věčnost), kdy se mne přísně zeptal: „Marto, Marto, zdali pak jsi pečlivá?“ Odpověděla jsem popravdě, že ani moc ne..... „No tak se polepši!“ Beru to jako jeho odkaz pro zbytek života.

Marta Řičánková

P. Metoděj Slaviček

V únoru 2023 uběhlo sto let od narození P. Metoděje Slavička a v září si připomeneme dvacet let od jeho úmrtí. Připomeňme si některé události z jeho života.

Otec Metoděj Slaviček se narodil se 10. 2. 1923 v Olešnici na Moravě na Českomoravské vysočině v rodině krejčovského mistra Metoděje Slavička a jeho ženy Kristýny. Manželé Slavičkovi měli sedm dětí. Metoděj byl třetí syn. Měl tři sestry a tři bratry.

Absolvoval klasické gymnázium, poté teologickou fakultu v Brně. Na

kněze byl vysvěcen dne 5. 7. 1949 votcem biskupem ThDr. Karlem Skoupým. Po vysvěcení sloužil jako kaplan v Prosiměřicích, Kuřimi a Dačicích. V padesátých letech 20. století byl P. Metoděj odveden k vojenské službě k nechvalně známým praporům PTP do Kladna, Bratislavy a Trenčína, odkud si odnesl pohmožděnou páteř jako vzpomínku na ránu násadou krumpáčem od bachaře.

V roce 1954 nastoupil jako administrátor do farnosti Ruda u Velkého Meziříčí, následovala Fryšava pod Žákovou horou, od roku 1962 Jemnice a v roce 1967 přišel do Tvarožné a Blažovic.

Otec Metoděj byl vzdělaný člověk v oboru teologie, kde si díky své dobré znalosti němčiny a italštiny stále prohluboval své vzdělání studiem zahraniční literatury, protože k jiným zdrojům z pochopitelných důvodů nebyl přístup. Znal výborně řeckou, římskou i klasickou literaturu, miloval vážnou hudbu a samozřejmě fotografování a malování obrazů – to byl jeho velký koníček. Malování mu v pozdním věku znemožnil úraz na ruce.

V roce 1999 přišel na pomoc otci Slavičkovi P. Jan Nekuda, který se v roce 2000 stal farářem. Dne 10. prosince 2000 byla biskupem brněnským Vojtěchem Cikrlem ustanovena od

1. 1. 2001 Římskokatolická farnost Blažovice.

Za dobu jeho působení byli na kněze vysvěceni v roce 1970 P. Josef Ondráček, 1974 P. Jan Daněk a 1987 P. Pavel Buchta z Blažovic a v roce 2002 P. Pavel Šenkyřík z Velatic.

Zemřel na náhlou srdeční příhodu dne 17. září 2003, necelý půlrok po oslavě svých 80. narozenin. Je pohřben na hřbitově ve Tvarožné.

Za dobu působení otce Metoděje prošel kostel ve Tvarožné rozsáhlými opravami, novým systémem odvodnění, úpravou prostředí kolem kostela, opravou krovu, výměnou krytiny a restaurováním interiéru. Dále byly pořízeny nové dubové lavice, plynové topení a do věže zavěšeny dva nové zvony „Cyril“ a „Metoděj“.

V Blažovicích se za jeho působení v roce 1978 obnovovala fasáda kostela a vyměnila střešní krytina. V roce 1986 proběhla celková přestavba kostela v duchu reforem II. vatikánského koncilu. Dále se vybudovalo elektrické topení, byla zdvojena okna a instalována skleněná stěna v zádveří. V roce 1989 byly vysvěceny nové zvony. Byla také vybudována nová zpovědní místnost a topení bylo z elektrického předěláno na plynové. V roce 2002 bylo instalováno podlahové vytápění.

Redakční rada

Milí čtenáři poutníka,

zveme všechny zájemce udržování a prohlubování víry při společné modlitbě ve farní evangelizační buňce (FEB). Co obnáší tato činnost? Scházíme se pravidelně v menším společenství jednou týdně zpravidla v domácím prostředí některého ze členů buňky, kde se společně modlíme a sdílíme to, co nás osobně oslovilo nejen za uplynulé období, ale i z úryvku inspirativní duchovní četby nebo poslechu. Nejedná se o nijak náročnou činnost, vše probíhá v příjemné atmosféře, jsme otevřeni všem. Pokud byste zatoužili po bližších informacích, určitě se nebojte zeptat Bočků, Bárteků, Řičánků nebo Zdenky Vičarové.

Katka a Jirka Bočkovi

Tříkrálová soutěž

Jako každý rok i letos jsme se moc rády zúčastnily tříkrálové sbírky pořádané Charitou České republiky. Na sociálních sítích jsme objevily možnost přihlásit se do soutěže a spojit tak užitečnou věc s příležitostí pro nás. Zadaní bylo vyfotit se jako koledníci s monumentem naší obce a fotografií sdílet s ostatními.

Štěstí nám přálo a naše fotografie se dostala mezi tři vítězné. Odměnou nám byla sluchátka, jako sponzorský dar od společnosti T-Mobile. Výhry si moc vážíme a jsme rády, že jsme mohly reprezentovat Blažovice.

Kateřina Bártková

Adorace

Z Manuálu pro farní evangelizační buňky:

Položme vše před Nejsvětější Svátost, nechme Boha, aby se na nás díval, protože On je pravým zdrojem každé milosti. Nechme se formovat a utvářet podle jeho obrazu. A tak den za dnem budou naše myšlenky, slova, skutky posvěcované, očišťované a budou moci přinést světlo tolika lidem kolem nás. „*Pohleďte, jak se milují*“ říkal Tertulián o prvních křesťanech, a každý den přibývalo těch, kdo byli povoláni ke spáse.

Přijměte pozvání k tiché adoraci před Nejsvětější Svátostí! Každou sobotu v 18.30 hodin.

Tomáš Řičánek

Služby ve farnosti

Při diskuzích v naší synodální skupině v minulém roce jsme se dostali i k tématu praktického fungování naší farnosti. Uvědomili jsme si, že jsme bohudíky „samoobslužná farnost“ a moc si přejeme, aby to tak i zůstalo. Pro zajímavost jsme se pokusili služby ve farnosti sepsat.

V čele je duchovní správce farnosti, **pan farář** a jeho poradní týmy **ekonomická a pastorační rada**. Těžko si představit farnost bez **kostelníka a varhaníka**. Při bohoslužbách slouží u oltáře řada **ministrantů a akolytů**, čtení Písma obstarávají **lektori**. Na kůru se střídá dívčí **schola, chrámový sbor** a další **hudební tělesa**. Mimo mše svaté se v kostele v sobotu konají **adorace**, schází se různé **modlitební skupiny** (májové pobožnosti, křížové cesty, atd.), máme stálá **modlitební**

společenství (živý růženec, františkáni, farní evangelizační buňka, modlitby matek, ad.). O náboženskou výchovu dětí pečují **katecheté**. Farnost potřebuje také **ekonomickou a účetní správu**. Očekává se, že v kostele i kolem něj **je uklizeno** (sekání trávy, zametání listí, sněhu, atd.), že **má květinovou výzdobu**, a že někdo provádí **potřebnou údržbu** (opravy hodin, varhan, zvonů, střech, rozbitých klik atd.). Někdo musí obstarat **praní a žehlení**, na mnoho akcí je potřeba připravit **občerstvení**. Mnozí se pravidelně podílí na **výročích farnosti** (farní dny, noci kostelů), a **konání tematických pobožností** (děkování za úrodu, Boží Tělo, ad.), je také potřeba **připomínat jubilea** pánů farářů a farníků. Organizujeme **poutě, kulturní akce, pomoc misi-jím, charitní sbírky, hrkání dětí o**

Velikonocích, mikulášské návštěvy v rodinách, koledování v domovech důchodců. Máme **farní knihovnu, koordinátora pro donátorství**, nyní i **koordinátora pro synodu**. Důležitou součástí jsou v dnešní době **webové stránky** farnosti, živé přenosy z **kostela**, jeho **ozvučení a zabezpečení**. Samostatnou kapitolou je **stavba farního domu**. S tím je spojena další velká množina činností, včetně potřeby **brigádníků**.

Napadá vás ještě něco? Našli jste se tam? Výčet určitě není kompletní, ale i tak nás udivilo, jak je obsáhlý. No jistě, chybí nás **Poutník!**

Možná by se mohly jednotlivé služby v budoucnu více popsat. Ale to už je na těch, kteří je obětavě dělají... Velké Pán Bůh zaplať!

Ctibor Bártek

Po stopách Šebestiána Kubínka 9.-16. července 2022

V loňském roce jsme si připomínali 140. výročí úmrtí našeho rodáka Šebestiána Kubínka, proto i pěší pout' byla nasměrována v jeho stopách a v jejím průběhu jsme si předčítali z jeho „dějů“. Společnými úmysly letošní poutě bylo poděkování za přijatá dobrodiní s prosbou o další pomoc, za farnosti a celou diecézi, za obce a kraje, ve kterých žijeme, za náš národ, za mír, za požehnání pro stavbu farního domu Šebestiána Kubínka, za synodální cestu církve.

Sobota 9. července

Požehnání na cestu je plánováno na 14. hodinu, v poledne bohužel přichází zpráva, že je o. Roman nemocný. Naštěstí jde s námi již od začátku o. Jan Nekuda z Hustopečí, takže nám (i sám sobě) udělí požehnání on. Vyprovodit nás přišli i další farníci – rodinní příslušníci a přátelé. Po živé diskusi mezi všemi přítomnými vycházíme po půl třetí za vyzvánění zvonů. První zastávka je tradičně u smírčího kříže nad Křenovicemi. Zde vzpomeneme na významnou postavu třetího odboje pana Bohumila Robeše z Holubic básní „Poutníku nebes“ složené k počtě Šebestiána Kubínka. Pokračujeme přes Křenovice a Vážany a dále po ní cestou až k Bílému vlku, tady už se schyluje k dešti. Zde se odpojuje první poutník – pan Kašpařík a vrací se na kole zpátky domů. Pršet nám začalo až nad Zdravou Vodou, takže do Žarošic přicházíme v pláštěnkách ve 20.35 hod. Slavíme ještě mši svatou, po níž se vrací domů Anička Paulíková s dce-

rou Aničkou. Na faře nás vítá o. Josef Pohanka i pan kaplan o. Pavel Fatěna. Po večeři z vlastních zásob a nešporách uléháme v půl jedenácté. Dnešní úsek měřil 24 km.

Neděle 10. července

Vstáváme v 6 hodin, po ranních chválách a snídani vycházíme v 7.15 po silnici do Archlebova, kde v místním kostele slavíme mši svatou. Na dnešní úsek ze Žarošic na Velehrad se k nám přidal další poutník pan Oldřich Drápal z Mokré. Pan kaplan o. Pavel Fatěna hned na začátku mše svaté požádal místní farníky o promínutí, pokud jsme jim sedli na „jejich“ místa - s tím, že už to příště určitě neuděláme, protože budeme někde jinde. Pokračujeme dále mimo hlavní silnici do zvlněných polí dozrávajícího obilí, rozkvetlých slunečnic a vinohradů. Tato oblast je nazývána Moravským Toskánskem. Slunce krásně svítí. Polední přestávka v Bohuslavicích u Kyjova, kolem čtvrt na jednu odcházíme po červené značce Buchlovskými kopci přes Kazatelnu až k bufetu u Trampa na hlavním tahu do Uherského Hradiště. Po odpočinku pokračujeme dál přes Buchlovice a Tupesy na Velehrad. Od vstupu do vesnice společně zpíváme píseň „Bože, cos ráčil před tisíci roky“ - vyšlo nám to akorát k bazilice, která však už byla v půl osmé večer zavřená. Nás pak ještě čekala necelá půlhodinka cesty do kempu na Salaši, kde jsme měli zamluvené ubytování. Kuchyňka malá v mobilní buňce, využívaná ostatními obyvateli kempu

různých národností. Chvilku jsme museli počkat, ale polévku i čaj jsme zde nakonec uvařili, a dokonce v mikrovlnce ohřáli sekanou od Renaty. Povečeřeli jsme ve společných prostorách pod přístřeškem, při nešporách se ostatní obyvatelé kempu sedící zde při pivu rozpačitě vytráceli.... Po dnešním úseku cesty (44 km) se loučíme s mokerskými poutníky O. Drápalem a Vlad'kou Rejnušovou. Naopak nás posílila Jana Trněná z Rousínova, která chce vykonat děkovnou pout' z Velehradu na Hostýn. Uléháme kolem půl jedenácté.

Pondělí 11. července

Příprava snídaně opět ve ztížených podmínkách, kdy bylo třeba si vyjít vstříc s dalšími uživateli kempu. Někteří spěchali do práce, my na mši svatou, na druhé straně byla příležitost prohodit i pár slov – co jsme zač, kam a proč jdeme. Po snídani odcházíme na Velehrad, u baziliky nás mile překvapili manželé Zouharovi z Mokré, kteří za námi přijeli alespoň na mši svatou a současně nám prozradili, že se seznámili právě zde na Velehradě před třiceti lety při pouti mládeže brněnské diecéze. Nejprve jsme se na lavičkách v areálu pomodlili ranní chvály a v 8 hodin jsme slavili přímo u hlavního oltáře v bazilice mši svatou. Po ní byl ještě prostor na prohlídku chrámu i na zastavení u hrobky kardinála Špidlíka s nápisem „Všechno, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení“. Kolem půl desáté opouštíme Velehrad a putujeme přes Modrou, Jalubí a Huštěnovice do Babic, kde se napojujeme na cyklostezku podél Batova kanálu. Po ní pokračujeme přes Spytihněv, v Napajedlích si na náměstí dopřáváme polední přestávku. Po návštěvě místního kostela už se musíme rozloučit s Janou Trněnou, kterou povolalo do služby naše zdravotnictví otřesené narůstajícími počty případů koronaviru. Škoda, slíbili jsme jí, že budeme na Hostýně pozdravovat. Ostatní putujeme dále do Otrokovic přes místní část Kvítkovice a sídliště Trávníky, pokračujeme řeku Dřevnici a pokračujeme přes Tečovice a Chlum a dále už lesem až do Fryštáku, kam

jsme dorazili v osm hodin večer po necelých 41 km. Ubytování na faře, sprchy byly k dispozici ve vedlejším objektu - Domě Ignáce Stuchlého, zakladatele českého salesiánského díla. S velmi milou a vstřícnou paní na vrátnici jsme domluvili ohřátí masa v mikrovlnce. Přišel nás pozdravit o. Josef Brtník, který působil ve Šlapanicích cca před 35 lety a do Blažovic často zajížděl. Po večeři a nešporách uléháme opět kolem půl jedenácté.

Úterý 12. července

Vstáváme velmi brzy, protože chceme stihnout mši sv. na Hostýně v 11.15 hod., Po ranních chválách a snídani odcházíme už v 6.30 hod. přes Lukoveček a Rusavu až na Hostýn, kam jsme dorazili za společného zpěvu mariánské písně asi v půl jedenácté. Po mši svaté jsme si prohlédli poutní kostel a také se společně vyfotili pod obrazem, na kterém je zachycen mezi poutníky i Šebestián Kubínek. Na tomto poutním místě jsme si dopřáli i oběd. Po čtení z Dějů Kubínka a společné modlitbě opouštíme toto poutní místo kolem druhé odpoledne a putujeme už většinou po silnici přes Bystřici pod Hostýnem (zastávka v místním kostele), dále přes Křtomil, Lipovou, Dřevohostice, Nahošovice a Hradčany až do Pavlovic u Přerova. Ubytování na faře/komunitním centru, kde právě probíhal příměstský tábor, nicméně podařila se uvařit jak polévka, tak rajska omáčka a těstoviny. Večer se loučíme s naší novou poutnicí Irenou z Ostravy, kterou již volají povinnosti v práci. Dnešní úsek měřil 34 km, uléháme kolem 22

hodiny na různých místech komunitního centra.

Středa 13. července

Ve středu je snídane až v 6.30 hod, po ní ranní chvály a odchod cca v 7.45 hod přes Radslavice, Sobíšky, Zábeštní Lhotu. V Tršicích-Lipňanech máme obědovou přestávku, využívám jí k zavolání našemu kamarádovi Jirkovi Poštulkovi, který z Tršic pochází. Pokračujeme dále po silnici za velkého tepla přes Vacanovice a Svěsedlice až do Velké Bystřice, kde si dopřáváme osvěžení v podobě zmrzliny, piva, či koupelí nohou ve zdejší říčce. Pak už následuje závěrečný výstup na Svatý kopeček u Olomouce. K bazilice jsme dorazili opět za společného zpěvu mariánské písně v 15.45. hod., v 17 hodin jsme povečeřeli a pak se vydali do Baziliky Navštívení Panny Marie na mši svatou (v 18 hodin). Velmi nás potěšilo, že za námi na mši sv. přijel o. Roman i se svým spirituálem z Schönstatského hnutí. Neméně mile překvapení jsme byli z účasti Marty a Jirky Poštulkových, od kterých jsme po mši sv. navíc dostali krabici meruněk (jen se po nich zaprášilo). Po nešporách jsme zůstali v kostele ještě na tichou adoraci (v 19 hodin). Poté jsme ještě na schodech před bazilikou předčítali z Dějů Kubínka a kochali při západu slunce výhledem na Olomouc a celou Hanou. Na obzoru jsme zahlédli televizní vysílač Kojál, až tam někde musíme zítra dojít....

Čtvrtek 14. července

Při brzkém vstávání bylo možno zahlédnout úplněk nad Olomoucí,

úchvatný pohled jen na pár okamžiků... Snídane již v 5.30, ranní chvály a odchod na mši svatou v 6.45 v domě sester premonstrátek. Svatý Kopeček opouštíme ve tři čtvrtě na osm a procházíme Olomoucí (zde krátká zastávka v katedrále sv. Václava). Pokračujeme dál za velkého horka přes Topolany, Těšetice, Rataje a Drahanovice do Čech pod Kosířem (odpočinek). Odtud odchod cca v 16 hodin přes Hluchoh a Hluchovský mlýn do Ptení, zde opět odpočinek, schyluje se k bouřce. Pokračujeme lesem po severním okraji vojenského újezdu Březina. Strídavě nasazujeme a sundáváme pláštěnky, kolem se přehánějí bouřky, při jedné z nich se ukáže překrásná duha. Z Malého Hradiska putujeme za šera už po silnici až do Protivanova, kam jsme dorazili ve 20.45 hod, v nohách máme dnes 50 km a na talířích pěkně ohřátý hovězí guláš. Bohu díky!

Pátek 15. července

Ranní chvály „až“ v půl sedmé, pak snídane. Zdravíme místního pana faráře – o. Zdeňka Fučíka, který si obstarává svoje zvířátka – kozy, ovce a taky klokany. Odcházíme v 8 hodin a putujeme většinou lesem, což naše nohy po včerejší silničním úseku ocenily. V 11 hod jsme přišli do Sloupu, ve zdejším poutním kostele jsme se pomodlili společné modlitby i pobožnost k Panně Marii Bolestné. Ve čtvrt na jednu pokračujeme dále k Macošce, kterou však těsně míjíme a pokračujeme přes Vilémovice do Rudice. Zde se setkáváme s Tamarou a Aloisem Kalábovými a Blankou Tomancovou (původně taky Kalábovou). Po svačině pokračujeme dále do Křtin. V lese před Křtinami si na nás (po předchozí domluvě) počíhal kameraman z TV Noe, který o naší pouti pořídil krátký záznam. Do Křtin jsme dorazili opět za společného zpěvu něco po páté hodině odpolední po odpočinkových - necelých třiceti km. V 18 hodin jsme slavili s místními faráři a taky s o. Romanem mši svatou. Velmi nás potěšila návštěva rodiny Buchtovy z Tvarožné a Jindry Paulíka z Blažovic. Po společné poslední večeři (nudle s mákem) se znovu ubíráme do kostela, kde se společně modlíme nešpory a adorujeme před Nejsvětější svátostí. Hodinka ztišení, chval,

proseb, odevzdání. Bohu díky za tuto pouť.

Sobota 16. července

Snídáme v 7 hodin, pak ranní chvály v kostele. Radujeme se z dalšího posílení poutníků o dvě Marie – Lhotskou z Blažovic a Čalkovskou z Brna. Pomodlili jsme se část pobožnosti sestavené Šebestiánem Kubínkem před jedním z obrazů za hlavním oltářem a ještě jsme stihli i čtyřhlasé zpěvy v kapli sv. Anny. Krátce po deváté hodině opouštíme Křtiny, putujeme lesem do Bílovic nad Svitavou. Hned u lesa na náš čeká sestra Majky Diehlové a nabízí nám výborné buchty a meloun. V Bílovicích si dopřáváme oběd, někdo z vlastních zásob, někteří z nabídky restaurace. Ve čtvrt na jednu pokračujeme dále podél řeky Svitavy přes Obřany a pak prudkým stoupáním na Lesnou, kde jsme navštívili nově postavený kostel bl. Marie Restituty. Ze zasvěceného výkladu paní průvodkyně byla znát osobní radost a vděčnost nad tímto dílem. Na moderním kůru jsme si zazpívali některé skladby a aby naše nohy neulenily, vystoupali jsme ještě po asi 150 schodech na věž kostela. Odměnou byl výhled až na Pálavu a ještě dál. Pak byla chvíle pro předběžné rozloučení a poděkování všem za všechno – O. Janovi za duchovní doprovázení, Bor-kovi a Báře Švehlovým za doprovodné vozidlo (zapůjčení a většinou i po-jíždění), dále za přípravu stravy atd. Taky jsme s jednodenním předstihem zapěli Janě Bártkové k jejímu narození-nám popěvek Mnogaja ljeta. Ale ještě nejsme v cíli, a tak ve čtyři hodiny odcházíme z Lesné a jdeme kolem Arboreta, pak zkratkou s krásným výhledem na Brno k ulici Sportovní a dále přes Lužánecký park, ulici Smetanovu, Gorkého a Tomešovu. Náš cíl je v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, kde měl Šebestián Kubínek před 140 lety pohřeb. K bazilice přicházíme o půl šesté kolem pivovaru (a plně obsazené hospodské zahrádky) opět za společného zpěvu písně „Chválu vzdejme, ó křesťané“. Před kostelem už čekali další farníci a známí, kteří se chtěli účastnit alespoň závěrečné mše svaté. V bazilice už je vše připraveno pro nadcházející nedě-

li na připomínku 200. výročí narození Johana Gregora Mendela.

Mši svatou jako vyvrcholení pěší poutě ve stopách Šebestiána Kubínka celebroidali: opat premonstrátského kláštera v Nové Říši Rmus.D. Marián Kosík OPraem, P. Jan Emil Biernat, OSA, P. Angelo Lemme, OSA, P. Jan Nekuda a P. Roman Strossa. Pan opat v promluvě přiblížil život Šebestiána Kubínka i jeho odkaz do dnešních dnů. Při mši svaté zpíváme skladby Salvator mundi, Hospodine pomiluj ny.

Pěší pouť po stopách Šebestiána Kubínka v roce 2022 vykonali: o. Jan Nekuda, Bořivoj a Barbora Švehlovi z Mokré, Marie Diehlová a Petr Kachel z Ostravy, Pavel Foester a Michal Vošmera z Brna, Vladimír Kuklínek, Alois Kaláb, Anežka Kalábová, Jirka a Katka Bočkovi, Petr Pleva, Renata Mazálková, Ctibor a Jana Bártkovi a Tomáš a Marta Řičánkovi. Dílčí úsek

poutě dle vlastních časových možností vykonali: Anička Paulíková s dcerou Aničkou (úsek z Blažovic do Žarošic), Irena Kirchnerová z Ostravy (úsek z Blažovic do Pavlovic u Přerova), Vlad'ka Rejnušová z Mokré (úsek z Blažovic na Velehrad), Oldřich Drápal z Mokré (úsek ze Žarošic na Velehrad), Jana Trněná (z Velehradu do Napajedel), Jan Kašpařík (úsek z Blažovic k Bílému vlku a pak ze Křtin do Brna), Tamara a Alois Kalábovi a Blanka Tomancová (úsek z Rudice do Křtin), Marie Lhotská a Marie Čalkovská (úsek ze Křtin do Brna).

Bohu díky za možnost vykonat tuto pouť. Díky všem za společné putování, modlitby, zpívání, vtipkování. Věřím, že kromě našich andělů strážných s námi putoval i Šebestián Kubínek. Kéž nám jeho přímluva pomáhá i v dalších všedních dnech!

Marta Řičánková

Poutní růženec

Milost Boží chápu jako Boží přízeň. Několikrát denně se modlím „...milosti plná, Pán s Tebou... ..prostřednice naše...“. Milostí plná P. Maria je Maria plná Boží přízně, plná Boha. Boha mi tedy přibližuje jako prostřednice. To je obrovská trvalá nabídka bez poptávky, kterou dostávám, a záleží na mně, jak ji využiji. V loňském roce jsem tuto nabídku pocítil při pěších poutích. Opakované návštěvy mariánských poutních míst jsem navlékal jako kuličky na růženec:

Postní pouť na květný pátek – Sloup, Křtiny, Tvarožná, Blažovice

Jarní pouť – Žarošice

Velká pouť – Žarošice, sv. Hostýn, sv. Kopeček, Sloup, Křtiny, St. Brno

Letní pouť – Křtiny, Sloup, Vranov u Brna, Křtiny

Poslední a nejvýznamnější kuličkou do pomyslného růžence byla podzimní pouť do Křtin spojená se zasvěcením naší farnosti P. Marii. To je pro mě i pro naši farnost velký příslib a závazek do budoucna. Závazek, který by neměl vysumět a nemělo by se na něj zapomínat. A tak se snažím si připomínat, co jsem P. Marii slíbil, a přemýšlím, zda to plním tak, aby mohla P. Maria obdarovávat mě i naši farnost tím, oč jsem ji žádal.

Tomáš Řičánek

Rokole

V květnu 2022 jsme využili nabídky manželů Kubalcových, kteří s námi jezdí na duchovní víkendy, a odjeli jsme přímo do srdce Schönstattského hnutí v Čechách, do Rokole v Orlických horách. V pátek večer jsme se ubytovali na kraji Slavoňova v domě s poetickým názvem „Mariina zahrada“. Kromě veškerého zázemí zde byla k dispozici i malá kaple jako stvořená pro ranní chvály a nešpory. Brzy ráno jsme odjeli do provinčního domu schönstattských sester, kde jsme společně s nimi slavili v krásné moderní kapli mši svatou.

Dopoledne jsme strávili v Rokoli. Auto jsme zaparkovali kousek od zázračné studánky. Podle legendy zabloudilo ve zdejších hlubokých lesích děvčátko. Ve velké tísní se obrátilo o pomoc k Paně Marii. Ta se dívka zjevila a vyvedla ji z lesa ven. V místě zjevení pak vytryskl pramen s léčivou vodou. Jiná pověst vypráví o zázračném navrácení zraku slepému lesníkovu synovi. Voda obsahuje bor (přírodní borová voda na oči) a radon, díky němuž se nekazí. Kousek nad studánkou v kostelíku Panny Marie Rokolské na nás už čekala sestra Václava, která nám pověděla mnoho zajímavého o tomto místě i schönstattsém hnutí.

Od kostelíka jsme se vydali lesem do mírného svahu. Znenadání se před námi otevřela posečená louka a na jejím konci se bělala kaplička. Je to první originální svatyně v Čechách – kopie původní kapličky v Schönstattě. V pořadí 143. schönstattska kaplička na světě a nese posláni Betléma. Nad svatostánkem je obraz Panny Marie Tříkrát podivuhodné. Moc se nám líbila úmluva lásky, která vystihuje Schönstattskou spiritualitu: „Nic bez tebe, nic bez nás.“ A tak jsme se připojili a na přichystaný lístek jsme napsali naše prosby a také to, co uděláme my. Lístečky jsme vhodili do připravené velké vázy...

Cestou zpět jsme procházeli Cestu manželů, stezku v lese s patnácti zastaveními, které zdobí plastiky. Cesta je zaměřena na manželství a rodinu a tvoří ji dřevěné tabule s nějakou otázkou nebo myšlenkou k rozjímání. Každé zastavení se vztahuje k různým etapám manželství. Na posledním 15. zastavení bylo

nad plastikou napsáno: „Děkujeme“. A dole pod plastikou „Zklidněme se, oddechněme si, odpočívejme...“

Ještě jsme měli v hlavě cestu manželů, když jsme přešli přes silnici a vydali se lesní cestou lemovanou zastaveními křížové cesty. Dvanácté zastavení, kdy Pán Ježíš umírá na kříži, bylo na kopci v místě, kde skála ne náhodou připomínala Golgotu. Zde jsme v tichu rozjímali... Z nostalgie nás vytrhla Saščina poznámka, že kámen pod tímto zastavením je prý nabit energií. Stačí na něm déle posedět. Nicméně to tak úplně nedoporučuje. Je plný mravenců a místo energie bychom mohli získat něco úplně jiného.

Z Rokole jsme odjeli na pozdní oběd do Nového Města nad Metují, prohlédli jsme si náměstí, které známe z filmů, zámek a prošli jsme se po krytém dřevěném Jurkovičově mostě. Byl krásný, ale „voněl“ jako pražce na nádraží. Vyjeli jsme z Nového Města a sjížděli pořád dolů, serpentýnami až úplně na dno rokole. Tam na nás vykoul nápis: „Peklo“.

To byste nevěřili, co tam bylo lidí! Vypadalo to, že do Pekla se asi nevejdeme. Usadili jsme se tedy pod stromy na opracovaných kládách a že si v Pekle dáme alespoň kávu. Ani tu kávu nám nedali! Ale místo zklamání jsme se pak smáli tomu, že je prima, že nás v Pekle nechtějí (i když s politováním jsme museli přiznat, že pouze ve stejnojmenné

výletní restauraci, dílu architekta Dušana Jurkoviče).

V neděli jsme byli na mši svaté v úžasném prastarém kostelíku ve Slavoňově, který je chráněný jako národní kulturní památka České republiky.

Celý dřevěný, uprostřed hřbitova, zvonice o kus dál. Ocitli jsme se prostě o několik století zpět. Nevěděli jsme, kam se dívat dřív. Všude samé staré dřevo, lidové malby, něco úžasného. Nic na tom neměnil fakt, že dřevěné lavice vrzaly a zpívat se nedalo. Ale nejen my jsme zírali v úžasu. Protože když k oltáři spolu s místním panem farářem vyšel v hábitu i náš Kapistrán, mezi místními to zašumělo, a zcela zřetelně jsme zaslechli vyděšenou otázku: „Co to je?“

Naobědvali jsme se v Kozím chlívků, zajeli jsme si i do Neratova a také jsme navštívili opuštěný kostel svatého Jana Nepomuckého v Bartošovicích – Vrchní Orlici. Kostel stojí na kopci zdánlivě uprostřed ničeho. Po škole, hostinci, mlýnu, statku a většině dalších stavení zbyly pouze základy, trosky sklepů či pásy polí, které připomínají dřívější česko-německou vesnici a tvrdý život v Orlických horách. Ani po tolika letech příroda nezakryla stopy po tragédii, která postihla naše pohraničí v r. 1938 a pak po r. 1945.

V neděli večer jsme se vrátili domů plni zážitků. A letos, dá-li Bůh, pojedeme do Rokole zase.

Marta Kaláblová

Pojďme za mámou

Na pěší pouť do Křtin se tradičně vydáváme na podzim, je to jakési symbolické zakončení poutnického roku. Ta letošní křtinská pouť však byla přece jiná – o. Roman zasvětil naši farnost Panně Marii. Proč? Prvotně asi v souvislosti s probíhajícím rokem Šebestiána Kubínka, který ho tak uchvátil (mimochodem – jak jsme na tom s Šebestiánem my?). Podstatným důvodem bylo jistě vypuknutí války na Ukrajině, která nám všem vyrazila dech. Poněkud se nám začaly hroutit naše plány a představy o budoucnosti, naše jistoty a každodenní samozřejmosti. A když je zle, je třeba jít za mámou.

Byla jsem zvědavá, jak to bude probíhat. Očekávala jsem nějakou náročnou duchovní přípravu. Vše je ale shrnuto v Mariině výzvě „Udělejte, co vám řekne“ – i dnes po dvou tisících letech. To podstatné už bylo vykonáno. Na nás je, abychom plnili džbán vodou – vložíme naši práci, vztahy, rodiny, úmysly, snahy, starosti, zra-

nění – a prosíme o její proměnění ve víno. Mějme otevřené oči a srdce pro všechny ty každodenní zázraky. Na druhé straně nemusíme vždy všemu rozumět, všechno vyřešit, na všechno mít odpověď, protože řečeno slovy sv. Pavla z listu Korintským (13,12) „..... nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář.“ Důležité je uvědomit si, že na to nejsme sami.

Marta Řičánková

Pěší pouť 2023

V letošním roce jsme se rozhodli putovat do slovenské Nitry.

V době příchodu Cyrila a Metoděje bylo Nitranské knížectví (pod správou knížete Svatopluka) nejvýchodnější částí Velké Moravy. Dnes je Nitra významným kulturním a duchovním centrem, kde je cyrilometodějská tradice stále velmi silná, a které rozhodně stojí za návštěvu.

Mimochodem při plánování poutě jsme narazili na zajímavé stránky Cyrilometodějské kulturní stezky.

Jde o projekt Rady Evropy, jehož cílem je inspirace cyrilometodějským odkazem, zhodnocení křesťanských tradic a kultury zemí spojených s misími svatých Cyrila a Metoděje a jejich následovníků - viz odkaz <https://www.cyril-methodius.cz/cs/>

Ale zpátky k naší pouti. Za vydatné podpory o. Jana Nekudy (který domluvil všechny noclehy a bude putovat opět s námi) se v sobotu 8. 7. 2023 vypravíme na toto týdenní putování (případné změny v trasách vyhrazeny):

8. 7. Blažovice - Žarošice – 25 km, 9. 7. - Žarošice - Hodonín 34 km, 10. 7. Hodonín - Šaštín 30 km, 11. 7. Šaštín - Trstín 37 km, 12. 7. Trstín - Trnava 30 km, 13. 7. Trnava - Šintava 23 km, 14. 7. Šintava - Nitra 42 km. A pevně věříme, že se i s autobusovými (a jinak se dopravujícími) blažovickými poutníky potkáme v sobotu 15. 7. na společné mši svaté!

Svatý Kryštofe a Šebestiáne Kubínku, provázejte nás na naší pouti!

Ctibor Bártek

Rok na farním domě

Začátkem roku se pokračovalo na rozestavené vazbě nad hlavní budovou (díky velké pomoci brigádníků ze skupiny Heaven) pod vedením Ondry Švábenského. Počasí nám přálo, a tak se mohlo pokračovat na dozdivání a omítání některých částí stítů a vikýřů. Pokračovali jsme s betonováním věnce nad budoucím sálem, vyzdiváním a omítnutím atiky. Firma pana Langra nám zajistila klempířské práce s následným pokrytím střech krytinou. Pokračovalo se s prací nad sálem. Musela se vyrovnat a tepelně zajistit střecha nad sálem a nad částí kuchyně. Při budování střech jsme se potýkali s celorepublikovým nedostatkem stavebních materiálů a tím vznikaly velké prodlevy.

Dokončili jsme trativod za účelem vsakování přebytečné dešťové vody (voda je předtím zachycena v podzemní nádrži pro splachování WC). Byly zabudovány okna a dveře ve venkovních částech budovy. Špalety dveří a oken jsme upravili omítkou, abychom zamezili

znehodnocení izolace. Byly provedeny výkopy pro přívod elektřiny a telefonu do sklepa hlavní budovy s následným zaizolováním a zahrnutím. Provedli jsme úpravu terénu pro přechod izolace sklepní části na hlavní budovu ve výši půl metru obvodového zdiva východní, jižní a západní části domu. Koncem roku jsme zahájili stavbu příček ve sklepních

prostorách. Bude zde šest místností: kotelná a sklady.

Chtěl bych zde velmi poděkovat všem firmám, brigádníkům a těm kdo stavbu podporují duchovně a finančně. Nezapomínejme ani na naše přímlyvce na věčnosti.

Vladimír Kuklínek

Farní dům Šebestiána Kubínka - historie, čísla a jak dál?

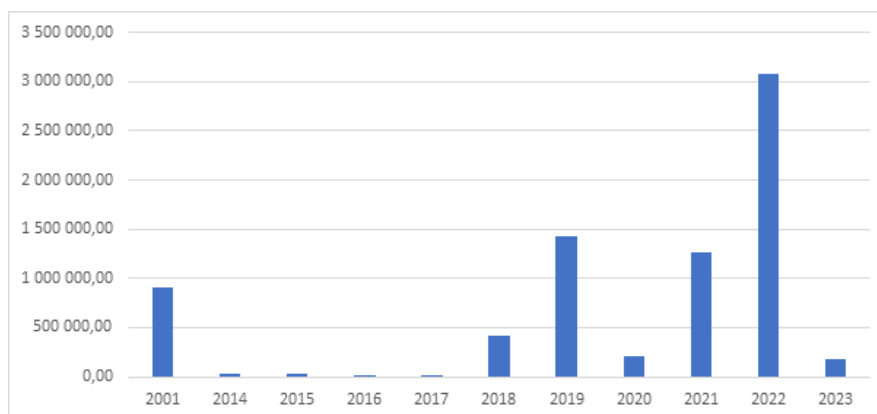
Již od ustanovení farnosti v roce 2000 se uvažovalo o pořízení fary coby bydlení pro kněze, příp. pro další aktivity farnosti. V roce 2001 byl za tímto účelem koupen dům č.p. 236, postupně jsme shromažďovali finanční prostředky s prvotním úmyslem tento dům zrekonstruovat. Nakonec však

musela být budova z bezpečnostních důvodů zbourána. Stavební práce na novostavbě Farního domu Šebestiána Kubínka byly zahájeny v roce 2019, dnes máme hotovou hrubou stavbu, jsou osazena okna a vstupní dveře. Od začátku se snažíme o maximální hospodárnost – využily se cihly z bourač-

ky a zednické práce jsou zabezpečeny brigádnicky. Upřímně Pán Bůh zaplať všem, kdo se na stavbě nezištně podílejí. Výdaje spojené s vybudováním farního domu jdou přesto do milionů. Více napoví níže uvedené přehledy.

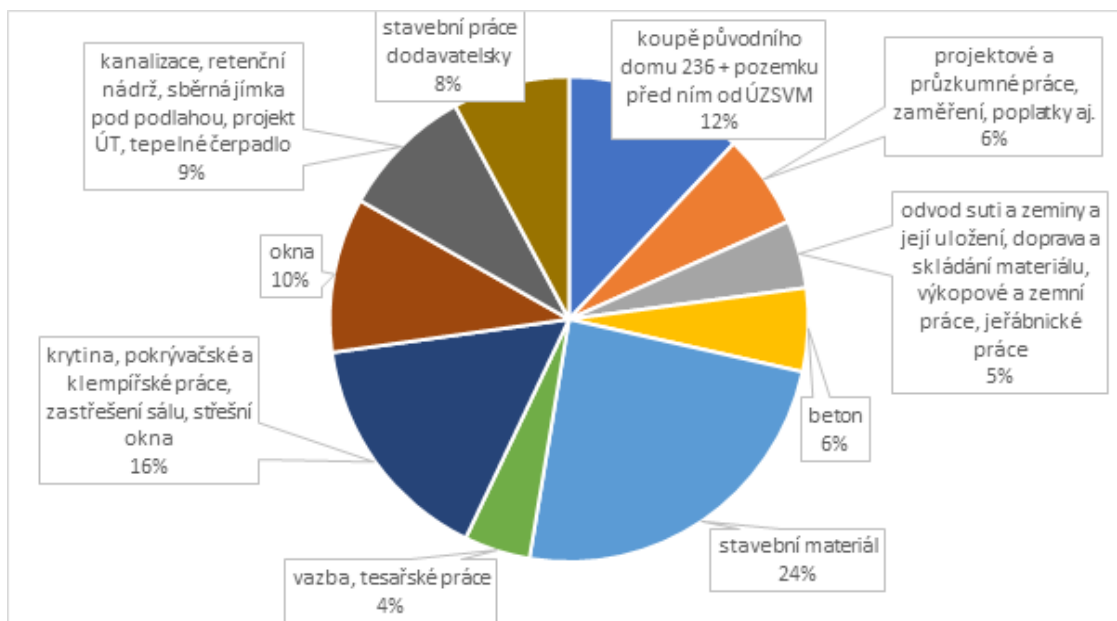
Dosavadní výdaje spojené s výstavbou Farního domu Šebestiána Kubínka

rok	Kč	typ výdajů
2001	900 000,00	koupě domu č.p. 236
2014	36 520,00	statické posouzení, pomocné projektové práce
2015	34 018,00	koupě pozemku před domem od ÚZSVM, demolice původního domu
2016	14 377,00	likvidace stavební suti
2017	2 638,00	doprava materiálu
2018	423 060,00	projektová dokumentace, zaměření, průzkum, vytyčení
2019	1 431 500,95	zemní a výkopové práce, odvoz a uskladnění zeminy, beton, stavební materiál
2020	207 757,52	stavební materiál, doprava, retenční nádrž, vodoinstalace (sklepy)
2021	1 258 013,12	stavební materiál + stavební práce dodavatelsky (hrubá stavba bez střechy)
2022	3 075 112,12	stavební materiál + stavební práce dodavatelsky - střecha, okna, vstupní dveře
2023	178 948,97	stavební materiál, okna (doplatek)
celkem	7 561 945,68	

Struktura výdajů na Farní dům Šebestiána Kubínka

koupě původního domu 236 + pozemku před ním od ÚZSVM	914 700,00
projektové a průzkumné práce, zaměření, poplatky aj.	476 915,00
odvoz a uložení suti a zeminy, doprava a skládání materiálu, výkopové a zemní práce, jeřábnické práce	341 491,00
beton	420 300,00
stavební materiál	1 828 251,11
vazba, tesařské práce	337 464,00
krytina, pokrývačské a klempířské práce, zastřešení sálu, střešní okna	1 187 713,00
okna	780 035,06
kanalizace, retenční nádrž, sběrná jímka pod podlahou, projekt ÚT, tepelné čerpadlo	678 551,00
stavební práce dodavatelsky	596 525,51
celkem do 15. 2. 2023	7 561 945,68

A co dál?

Aktuálně se brigádně staví příčky, připravuje se smlouva na realizaci ústředního vytápění a na elektroinstalaci. Aktuálně má farnost k dispozici (na všechny výdaje) cca 2,5 mil. Kč. Podle finančního plánu stavby v letošním roce předpokládáme výdaje 3,4 miliónu Kč, na rok 2024 zhruba ve stejné výši. V dalším roce (letech) pak ještě cca 2,5 milionu Kč.

Kde na to bereme?

Jak je patrné z níže uvedeného gra-

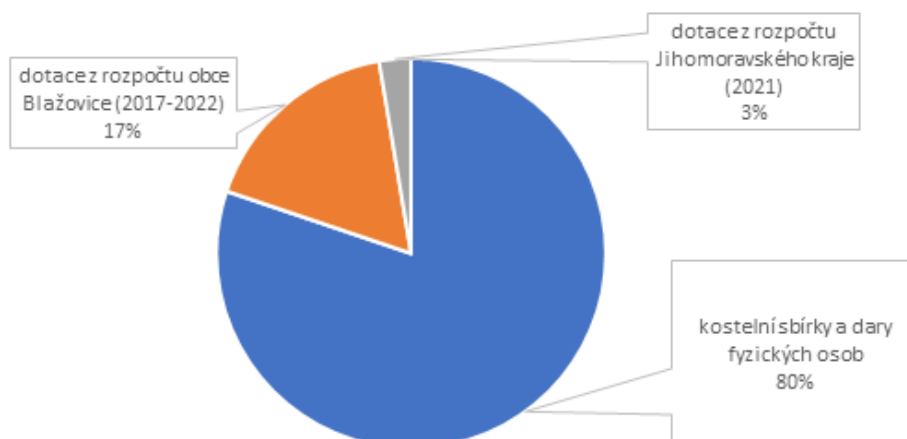
fu, rozhodující část zdrojů pro stavbu farního domu tvoří kostelní sbírky a dary fyzických osob. Pán Bůh zaplať za Vaši dosavadní štědrost, na kterou spoléháme i do budoucna. Na tomto místě znovu upozorňuji, že kromě kostelních sbírek je možnost poskytnout i finanční dar, na který Vám vystavím potvrzení pro účely snížení základu daně (jak fyzických tak právnických osob).

Velkým přínosem je od roku 2017 každoroční dotace od obce Blažovice, která nám od roku 2017 poskytla cel-

kem již 1 300 000 Kč, na letošní rok jsme opět požádali o dotaci ve výši 300 000,- Kč. I zde je namístě poděkování zastupitelstvu obce za dlouhodobou podporu.

V roce 2021 se nám podařilo získat individuální dotaci od Jihomoravského kraje alespoň ve výši 200 000,- Kč. Žádali jsme sice víc, ale i tak to považuji v této nelehké době za úspěch a přínos. Nebudujeme babylonskou věž, ale zázemí pro aktivity farnosti, které bude otevřené široké veřejnosti.

Zdroje výdajů na Farní dům Šebestiána Kubínka

Dotací tituly na výstavbu objektů tohoto typu aktuálně vypisovány nejsou. Současná ekonomická situace rovněž není příznivá. Přesto hledáme další možnosti. Nepovažujeme za vhodné zatížit farnost komerčním

úvěrem (aktuálně úrok ve výši cca 6%). Určitým řešením by mohly být i půjčky od farníků za symbolický úrok. Uvítáme typy, podněty a nejlépe vlastní zapojení.

Nechme se povzbudit příkladem

našich předků, jejichž zbožnost a důvěra v Boží pomoc vedly k vybudování kostela – v době hospodářské krize a bez dotací!

Marta Říčančková

Proměny jedných varhan

článek jsem psal pro časopis „Varhaník“

V Blažovicích byl vysvěcen v roce 1934 nový chrám Božského srdce Páně. Do nového chrámu byly brzy pořízeny staré varhany, které působily doposud v Líšni u Brna. Mechanické kuželkové varhany byly asi ještě v docela dobrém stavu, jen, jak pamatuji z dětství, byly pouze „šlapací“ a to bývalo zdrojem zádrhelů, když nebyl kalkant pozorný, nebo někdo zaskakoval. Varhany, na které zprvu docházel hrát varhaník z farního kostela ve Tvarožné, plánovali tatíci opatřit brzy ventilátorem, ale pravděpodobně nový místní mladý varhaník Vladimír Babušík, který vystudoval zpěv a klavír na konzervatoři, přesvědčil kostelní radu, aby nechala varhany rozšířit úměrně k významu nového chrámu a živého chrámového sboru.

Tak již v prvním desetiletí chrámu (za druhé světové války) zbudovala vyškovská firma Morávek (o které toho víc nevím) mimořádný „kombajn“ - staré varhany zbavené skříňe zasunula do prostoru za kůrem a barkerovými pákami napojila na nový výpustkový dvoumanuálový varhanní stůl. Původní cínový Principál nahradila novými zinkovými píšťalami, které vykrývaly oblouk, který je protiváhou oblouku presbytáře. Žádná varhanní skříň tak nevznikla a staré varhany napojené na hlavní manuál i nový doplněk - výpustkový druhý manuál byly novou řadou zinkových píšťal účinně tlumeny. Nový stroj druhého manuálu měl píšťaly pouze zinkové a nesměla chybět Vox coelestis tvořená Salicionálem a Aeolinou.

Dobová dispozice vypadala tak, že první manuál zachoval původní rejstříky: Principál 8', Gamba 8', Kryt 8', Oktáva 4', Flétna 4' (sympatická), a dvouřadá Mixtura použitelná pouze v plénu.. druhý manuál pouze s zinkovými rejstříky: Houslový principál 8', Salicionál 8', Aeolina 8' (tu jsem upravil na přefukovou Fugaru 4') spolu Vox coelestis 8'+8' a Flétna 2'. Původní pedál: Subbas 16' a Principálbas 8'.

Nové varhany byly pochopitelně značně poruchové a píšťaly, které nechtěly přestat hrát běhal pan Babušík při mši vytahovat. (Brzy jsem mu tuto funkci začal vykonávat já).

Morávkovy varhany byly po nedlouhém trvání poznamenány válkou: Když přecházela Blažovicemi fronta, usadil se na věži kostela německý kulometčík a tak se stala věž cílem ruské dělostřelecké palby. Jeden granát prostřelil střechu, druhý jižní stěnu kostela tak, že proletěl kůrem a řada střepin explodovaného granátu prošla novým principálovým prospektem. Pan Babušík principálové píšťaly vytahal a demolované i nepoškozené nechal jako nepoužitelné vyhodit na smetiště (vždy jsem se domníval, že chtěl získat pro nový prospekt píšťaly cínové).

Zbytek varhan zásadně neutrpěl, tak se dlouho hrálo na varhany bez Principálu, ale které již nebyly tak tlumené prospektem. V poválečné době nezbývalo než na opravu čekat a hrálo se stále (10 let) na neúplný stroj, který se ale dále rapidně zhoršoval. Když jsem získal jakousi důvěru kostelní rady a varhany dle možnosti vyspravil a naladil, využil jsem získané pochvaly a spokojenosti s „vylepšeným“ nástrojem a přesvědčil farní radu, aby přestala uvažovat o dostavbě neperspektivních varhan a rovnou uvažovala o úplně novém nástroji.

Kupodivu se farní rada nechala přesvědčit a velmi záhy mne pan farář pověřil jednáním s firmami. S Páterem Láníkem jsme nechali vypracovat nabídku dle naší specifikace bohunickou firmu (Dřevopodnik města Brna - Holčapek) a Varhany Krnov. Nabídka 13 rejstříkového dvoumanuálového nástroje z Krnova byla zajímavější i o fous levnější, tak jsme volili krnovskou firmu Rieger-Klos.

Tím proměny líšeňských varhan zdaleka neskončily. Varhany v stavu v jakém byly jsem nabízel inzerátem a první, kdo se přišel na varhany podívat byl Mistr Pololáník, tehdy

asi dvacetiletý. Já jsem již tehdy o jeho skladbách a varhaničení něco věděl, tak jsem mu nástroj ukázal a nedoporučil. Varhany zakrátko objevil a koupil malenovický varhaník. Já jsem při nějaké příležitosti pana varhaníka v Malenovicích navštívil a když jsem viděl tamní docela velké jednoduše-manuálové varhany, tak jsem docela žasnul, proč ten náš kombajn vlastně kupoval. Ještě víc jsem pak žasnul, když mně pan varhaník vysvětlil, že nechá na jeden manuál našeho výpustkového stolu napojit jejich funkční varhany a pro druhý manuál nechá upravit náš nástroj, který postaví na druhou stranu kůru. Jak to v Malenovicích dopadlo jsem potom zjistil, když jsem přijel na svěcení „přestavěných“ varhan - viděl a slyšel jsem docela nové varhany, postavené krnovskou firmou a nevím, co v nich mohlo vůbec být z těch našich.

Ani naše nové varhany se nevyhnu-ly problémům.

Když se začalo se stavbou v Krnově podle schváleného projektu, zjistilo se, že rozměry kůru nějak nesouhlasí a pan Světlík musel místo pro varhany znovu proměřit. Zjistilo se, že výška oblouku, do kterého měl být vměstnán hlavní stroj, je o metr nižší než měli varhanáři ve své dokumentaci, tak bylo nutno vypracovat nový projekt. S vysunutím celé varhanní skříňe dále do kůru jsme nechtěli souhlasit, tak jsme se s firmou dohodli, že připravíme zazděné nosníky, na které se umístí hlavní stroj jako „oberwerk“ vysunutý před (a nad) oblouk. Tato změna vyšla skvěle, protože varhany získaly výrazně jak na zvuku, tak na vzhledu. Původně předpokládané a nedostatečné místo pro hlavní stroj bylo zaplněno v prospektu slepými píšťalami, které budí dojem, že patří k druhému manuálu uloženému za prospektem v žaluziové skříni.

Stavbu varhan v krnovském závodě jsem mohl ještě jako končící student sledovat, a tak jsem se blíže setkával s uměleckým vedoucím Ing. Oto Vever-

kou, který si občas posteskl, že nemůže sám komunikovat se zahraničními partnery, co může pouze nadřízené ředitelství v Hradci Králové a komunikace při častých nedorozuměních způsobených nekompetentním vyjadřováním bývá odkázána na intervence západního dodavatele. Jakékoliv nákupy ze západu povolovalo ředitelství zcela výjimečně, tak se stalo, že v zásobách nakoupených pro velké varhany pro koncertní sál v Lenigradě, které se stavěly v závodě současně s našimi varhanami, se nacházela krásná jazyková Šalmaj trubicová, která se podle Ing Veverky do leningradských varhan „nějak nehodila“ a tu mně pan inženýr nabídl jako doplněk téměř hotových varhan na jedno standardně ponechávané volné místo v druhém manuálu (i s volnou sklopkou), které firma pro budoucnost připravovala. (Že ta šalmaj od firmy Laukhuff pro sovětské varhany nebyla jen tak nadbytečnou zásobou, jsem zrovna nepochyboval). Nebyl potom velký problém přesvědčit kostelní radu abychom si připlatili a „volnou skloпку“ již v závodě obsadili rejstříkem, který „spadl s nebe“. Zkrátka – povedlo se! V Krnově jsem se blíže seznámil i s hlavním intonérem Janem Kosterou, který naše varhany intonoval a já mohl být při tom.

Situace v krnovském závodě v oněch padesátých letech nevypadala příliš perspektivně, protože nesamostatná firma nemohla mít vlastní vývoj, který mohl být jen při nadřízeném ředitelství v Hradci Králové, ale tam se zabývali jen vlastními dechovými nástroji (Děkan, Nosek, Rafaj..). V závodě skončila tehdy výroba harmonií i v přenosné skládací šlapací verzi a viděl jsem připravovaný dokonalejší model s několika dovozovými ventilátory, který se pravděpodobně na trh vůbec nedostal a Národní podnik Varhany se potom musel ujmout výroby elektrických kytar, aby zaměstnal nevytížené stolárny.

Naše varhany byly zkompleťovány a připraveny k odvozu ve sjednaném termínu a já jsem byl přítomen i neče-

kané nehody, když vlečka s polovinou nákladu sjela z krajnice a převrátila se do pole, když řidič vyhýbal protijedoucímu nákladáku. Vyloženou vlečku vytáhl přivolaný traktor a těžké bedny s píšťalami a příslušenstvím jsme museli naložit pomocí improvizované rampy a nákladákem popotahovaných lan. Doma se ukázalo, že varhany byly tak pečlivě zabaleny, že poněkud utrpěla pouze na vzhledu žaluziová skříň, farníkům skrytá. Doma již větších problémů nebylo a vše potřebné dva pracovníci z Krnova vyřešili během definitivního předávání nástroje.

Později jsme varhany doplnili dalším měchem pro ovládání traktur, který zrychluje ozev pro koncertní využití a umožnil optimální „intonaci“ nástroje.

Varhany mají 14 znějících rejstříků a stiskem jedné klávesy je možno

Rejstříková dispozice:

I. manuál:	II. manuál:	Pedál:
Principál 8'	Kryt dřevěný 8'	Subbas 16'
Flétna trubicová 8'	Salicionál 8'	Principálbas 8'
Oktáva 4'	Flétna zobcová 4'	
Flétna lesní 2'	Principál 2'	
Mixtura 4–6x 1 1/3'–4'	Seskvialtera 2x 1 1/3' + 4/5'	
	Akuta 4x 1' 4'	
	Šalmaj trubicová 8' jaz.	

Tak vidí varhaní stůl jen varhaník

ovládat až 49 různých píšťal. Za horní řadou píšťal (obrverk) jsou všechny píšťaly hlavního manuálu, po stranách píšťaly pedálu, za prostředními „slepými“ píšťalami je skryta „žaluziová skříň“ se všemi píšťalami druhého manuálu, kde se žaluziovým pedálem plynule mění síla zvuku druhého manuálu. (Původně měl být Principál 2' před žaluziovou skříní, kde je pouze imitován řadou slepých píšťal).

Varhany slouží nepřetržitě 66 let a pro nás starší jsou stále nové – mne nejvíce blaží stále perfektní jazyková Šalmaj, jiskrná Akuta a terciová Seskvialtera, kterou jsme si vyžádali místo navrhované samostatné kvinty a tercie vložené do Akuty – řekl bych, že právě tyto tři rejstříky tvoří charakteristické zabarvení druhého manuálu.

Jan Kašpařík

Milí přátelé misíí, srdečně děkujeme za Vaši štědrost!

Osobní dopis ředitele PMD Leoše Halbrštáta pro Vás, naše přátele, dárce a podporovatele:

Milí přátelé misíí,
ze srdce vám všem děkuji za finanční a modlitební podporu Papežských misijních děl v turbulentním roce 2022. Myslel jsem si, že všechna nemilá překvapení už jsme nechali za sebou a věřil jsem, že se do našich životů vrátí klid a jistota. I když opak je pravdou, přesto se dívám do budoucnosti s nadějí, že hodnoty, na kterých nám záleží, pro nás nabývají většího významu, protože už nejsou tak jisté, jak jsme se mylně domnívali, a zároveň jsme si uvědomili, že jsou pro nás natolik důležité, že stojí za to je bránit.

„ **Téměř 86 tisícům dětí jsme zajistili lékařské ošetření, léky, jídlo, vzdělání a také křesťanskou formaci**

„ **PMD šíření víry pomáhá prostřednictvím 52 projektů v 7 zemích včetně výstavby 3 nových kostelů a kaplí**

S velkou radostí a vděčností Vám chci sdělit, že jste učinili svět krásnějším místem pro život pro 85 976 nejchudších a nejpotřebnějších dětí, jejichž domovy najdete v následujících čtrnácti zemích: Uganda, Zambie, Keňa, Nigérie, Tanzanie, Rwanda, Malawi, Bangladéš, Srí Lanka, Filipíny, Pákistán, Sýrie, Indie a Papua Nová Guinea. Těmto dětem jste zajistili například lékařské ošetření, léky, jídlo, vzdělání nebo křesťanskou formaci. Některé děti se díky vám poprvé v životě jednou denně dostatečně najedly, další mají zajištěnou rehabilitaci nebo léky. Mnohé se mohly vrátit do školy, kterou kvůli nezbytné podpoře rodiny musely opustit, další mohou díky vaší štědrosti ve vzdělávání pokračovat.

Moc Vám děkujeme a vyprošujeme požehnaný rok 2023!

V díle Svatého Petra apoštola podporujeme ve studiu 2338 bohoslovců ze 7 zemí, a to: Ugandy, Zambie, Keni, Rwandy, Ghany, Nigerie a Indie. Tito mladí muži mohou uposlechnout Božího volání a pomoci doplnit zoufale nedostatečný počet kněží v misijních zemích, kde je někdy jen jeden kněz na území rozsáhlém jako naše diecéze.

„ V díle Svatého Petra apoštola poskytujeme podporu ve studiu 2338 bohoslovcům ze sedmi zemí

Bez vašich darů a aktivit bychom nedokázali nic z toho, proto Vám ještě jednou upřímně děkuji. Pomáhat druhým, i když sám nevím, zda budu mít dost prostředků a síly na zaopatření svých budoucích potřeb, je obdivuhodné.

Kéž vám Pán vaši štědrost oplatí a žehná vám všem i těm, které nosíte ve svých srdcích.

S vděčností

Diac. Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD

„ Podporujeme několik tisíc katechistů, kteří v odlehlých oblastech zastupují kněze například při přípravách na svátosti

V Papežském misijním díle šíření víry putuje naše pomoc na 52 projektů opět ze 7 zemí, tentokrát do Zambie, Bangladéše, Indie, Srí Lanky, Paraguaye a Papuy Nové Guiney. Zde jsme kromě běžné podpory pomohli s renovací a opravou několika zchátralých kostelů a přispěli jsme na výstavbu 3 nových kostelů a kaplí v místech, kde se dosud věřící scházejí pod širým nebem a nejsou nijak chráněni před rozmary počasí. Navíc zajišťujeme podporu několika tisícům katechistů, kteří jsou neocenitelnou pomocí pro kněze, protože na spoustu míst se kněz dostane jen párkrát za rok. V těchto nejdleších oblastech jsou katechisté pravou rukou kněze, protože ho zde zastupují ve většině činností a také ho informují o dění v daném místě.

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
e-mail: pmd@missio.cz
tel. 604 838 882

č. ú.: 72540444/2700

Facebook:
[PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)

www.missio.cz

02.06.23**NOC KOSTELŮ****Program Noci kostelů 2. června 2023**

18:00	-	23:00	Otevřeno, možnost návštěvy
18:25	-	18:30	Zvony nás zvou
18:30	-	19:00	Mše svatá
19:15	-	19:45	Lidové písničky s Pastýřskou kapelou
20:00	-	20:30	Z Paray-le-Monial do Blažovic ve stopách sv. Markéty Alacoque
20:30	-	20:45	Komentovaná prohlídka varhan
20:30	-	21:30	Blažovice z výšky - otevřená věž kostela
22:00	-	23:00	Adorace se zpěvy z Taizé

Blažovice**VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ**

PŘEDŠKOLÁCI	6
1. STUPEŇ	30
2. STUPEŇ	9

SVÁTOSTNÁ PASTORACE

KŘEST	6/2 z jiné farnosti
POHŘBY	5
1. SV. PŘIJÍMÁNÍ	3
SVATBA	1
NEMOCNÍ	12

Naši letošní jubilanti**o. Metoděj Slavíček**(*10. 2. 1923, narozen pro věčnost
17. 9. 2003)**o. Roman Strossa**(* 23. 6. 1963 + 35 let kněžské
služby)**o. Jan Nekuda**(* 18. 6. 1973 + 25 let kněžské
služby)**Přehled příjmů a výdajů farnosti za rok 2022**

01.01.2022	
pokladna	277,00
bankovní účet	1 503 405,76
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 503 682,76
příjmy	
nájem CETIN	69 839,60
náhrady CETIN za spotřebovanou energii	269 760,00
kauce CETIN při uzavření nové nájemní smlouvy	20 000,00
nájemné JR	19 591,00
nájemné Vantage Tower	47 506,85
dary fyzických osob	121 200,00
úroky	463,96
kostelní sbírky	773 452,00
dotace od obce na farní dům	300 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
příspěvek na občerstvení při farním dnu	14 855,00
celkem	1 637 168,41
výdaje	
bankovní poplatky	721,00
elektřina	205 541,87

plyn	30 624,72
vodné	1 032,00
hotdogovač	10 150,00
údržba věžních hodin	500,00
občerstvení na farní den	11 091,00
květinová výzdoba	8 610,63
tisk časopisu Blažovický poutník	8 781,31
webnode na 2 roky	3 000,00
pastorační pomůcky, bohoslužebné výdaje	16 104,72
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	3 075 112,12
odeslané sbírky	167 229,00
oprava střechy kostela	67 397,00
výdaje celkem	3 605 895,37
31. 12. 2022	
pokladna	13 766,00
bankovní účet	21 189,80
spořicí účet	2 500 000,00
celkem	2 534 955,80
saldo 1-12/2022	-1 968 726,96

Marta Řičánková

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada ve složení:

Pavel Paták, Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

Poutník také na: <http://farnostblazovice.webnode.cz/>